

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.046 van 20 juli 2000
in de zaak A. 76.498/VII-16.138.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DEKEYZER,
kantoor houdende te ZEDELGEM-VELDEGEM,
Torhoutsesteenweg 266

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Joegoslavische nationaliteit, op 26 november 1997
heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 20 augustus 1997 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 3 juni 1999
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde
laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 juni
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
C. VANDIERENDONCK die, loco Advocaat H. DEKEYZER
verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat
E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens
van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (I27/1/51), van Joegoslavische
nationaliteit, komt op 20 februari 1995 samen met zijn
echtgenote M. G. (I20/12/57) in België aan en vraagt
de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van
vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 25 februari 1997
door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en
de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene beweert etnisch Albanees uit Kosovo
te zijn. Sinds 1981 zou hij gewoon lid van het
L.D.K. geweest zijn. In 1990 had hij een terrein
gekocht van een Serviër, koop die achteraf betwist

werd door de zoon van de verkoper. In 1994 wees een rechtbank de grond dan toe aan die zoon. In 1992 werd hij bij een identiteitscontrole belachelijk gemaakt door de politie. In augustus 1994 begon hij zich bezig te houden met de distributie van hulpgoederen. In februari 1995 kwam hij terug van een vergadering hieromtrent toen hij werd tegengehouden door de politie. Ze wilden weten vanwaar hij kwam en hij werd hierbij geslagen. Twee dagen later zou hij zich moeten aanbieden op het politiebureau. Hij kreeg schrik en ging naar familie te Skopje. De politie kwam achter hem vragen en ze namen zijn vrouw mee voor ondervraging. Hierop volgde zij hem met de kinderen naar Skopje en samen kwamen ze naar België.

De geloofwaardigheid van betrokkenes verhaal wordt ondermijnd door de verschillende versies die hij geeft over de feiten. Bij zijn eerste verhoor nl. dat op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert hij eind december 1994 te zijn mishandeld na een vergadering i.v.m. hulpgoederen. Daarna zou er op 9 februari 1995 een huiszoeking naar wapens hebben plaatsgevonden, waarbij zijn huis overhoop gehaald zou zijn. De volgende dag moest hij zich aanbieden, waarop hij uit Kosovo vetrok. Bij zijn verhoor in dringend beroep plaatst hij de vergadering waarna hij werd tegengehouden in oktober 1994, hij voegt er echter aan toe dat de politie de volgende dag op bezoek kwam en hem ondervroeg. Op 9 februari 1995 zou er dan een bezoek geweest zijn van de politie, die niet binnenkwam, maar hem zei dat hij zich de volgende dag moest aanbieden. Bij zijn laatste verhoor nl. dit ten gronde spreekt hij niet meer over de huiszoeking naar wapens en op de vraag ernaar zegt hij dat de politie nooit bij hem thuis kwam alvorens hij naar Skopje vertrok. Hij vertelt wel dat hij in februari 1995 na een vergadering i.v.m. hulpgoederen werd tegengehouden door de politie en zich twee dagen later moest aanbieden bij de politie. Al deze verschillende verklaringen ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Hierbij is het ook zeer vreemd dat betrokkene al bij zijn verhoor in dringend beroep in juli 1995 zegt dat hij zijn identiteitskaart verloren is, terwijl hij bij zijn verhoor ten gronde zegt die verloren te zijn op 20 december 1996 en daar een attest van de politie van voorlegt.

Niettegenstaande er een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was werd genomen, blijkt uit het onderzoek ten gronde dat betrokkenes dossier niet over voldoende elementen beschikt om te getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 8 maart 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Op 14 juli 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie dit beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "na inzage van het verzoekschrift de indruk is ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond".

Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 11 augustus 1997.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.4. Op 20 augustus 1997 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond, wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redeneering :

"Overwegende dat het verzoekschrift waarin appellant ter ondersteuning van zijn beroep aan feiten en middelen aanbrengt dat hij als etnisch Albanees uit Kosovo sinds 1981 lid was van de LDK-partij, moeilijkheden had met de politie, dat in 1994 een rechtbank in een betwisting over aankoop van grond deze niet toeweest aan appellant maar aan een andere persoon; dat door zijn hulp vanaf augustus 1994 bij de distributie van hulpgoederen de politie begin februari 1995 voor een huiszoeking kwam; dat hij om te ontsnappen aan vervolgingen en foltering van de politie op 9 februari 1995 naar Skopje vertrok; dat zijn echtgenote voor verhoor werd medegenomen, geslagen en met de dood werd bedreigd, en dit zijn

erkenning als vluchteling zou verantwoorden want een terugkeer betekent de dood of opsluiting, zijn verklaringen steeds overeenstemden en dus niet tegenstrijdig maar blijkbaar ze niet nauwkeurig vertaald werden;

Gezien appellant noch bij zijn verzoekschrift noch ter zitting enig bijkomend stuk of toetsbaar element ter beoordeling voorlegt en ... zijn raadsman verklaart dat hij nog steeds omwille van zijn banden met de LDK door de politie gezocht wordt;

Overwegende dat appellant bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet noteren dat hij in zijn land van herkomst nooit werd veroordeeld of opgesloten maar daar wel slecht behandeld werd door de politie en dat hij er bedreigd werd; dat hij zijn land verliet op 10 februari 1995 en tezamen met zijn echtgenote en zeven kinderen naar België kwam reizende over de vroegere Joegoslavische Republiek Macedonië, Albanië, Italië en Frankrijk en dit gebeurde over het land per vrachtwagen en zonder hiervoor enig reisdocument te kunnen vertonen;

Overwegende dat het ongeloofwaardig is dat negen samen reizende personen niet minstens eenmaal zouden opgemerkt zijn geworden bij de vele controles die zowel door politie als door douane op verschillende plaatsen worden uitgevoerd; dat een op lange afstand voor internationaal transport ingezette vrachtwagen verzegeld wordt en na het bereiken van de bestemming die zegels steeds in tegenwoordigheid van de douane geopend worden zodat die negen personen niet tezamen met de vracht die verplaatsing kunnen gemaakt hebben en het onmogelijk was negen personen tegelijkertijd te verbergen;

Overwegende dat appellant dus van in het begin over zijn reis de volledige waarheid niet zal verteld hebben en vermits hij zich geen vluchteling verklaarde in Italië of Frankrijk, waar hij eerst zou doorgereisd hebben, daaruit afgeleid mag worden dat het voor appellant niet het belangrijkste was om een veilig land te bereiken teneinde er zich vluchteling te verklaren maar wel dat België bereiken belangrijker was, en hij dus de precieze informatie over zijn vluchtreis niet willen toetsbaar maken heeft aan de Belgische autoriteiten;

Gezien appellant op 23 maart 1996 het door hem in te vullen vragenformulier ondertekende als volledig en juist, en helemaal in overeenstemming met de waarheid en daarin zijn verblijf o.m. van 1977 ononderbroken tot 1995 situeerde in Perizam (Kosovo); dat hij er van 1981 tot 1995 lid was van de L.D.K.-partij, er slechts tussen 1979 en 1990 werk had gevonden, eerder in Oostenrijk had gewerkt

van 1973 tot 1975 en in 1990 een maand op bezoek was gekomen in België; dat hij zijn land verlaten had voor het leven van hun ganse gezin en dat zijn motief om zich hier vluchteling te verklaren was dat hij zijn land ontvluchtte en niet zeker was daar nog terug te keren;

Overwegende dat appellant dus zelf geen enkele aanleiding vermeld heeft die hem er plots deed toe besluiten om met zijn ganse gezin uit zijn land van herkomst te vluchten; dat hij daarbij naliet zowel enig concreet feit op te geven als waarom dit tot een bescherming op grond van de ingeroepen Conventie aanleiding zou kunnen geven;

Gezien appellant in zijn verzoekschrift tot beroep tenslotte nogmaals de gelegenheid kreeg om de volledige waarheid naar voor te brengen, de precieze feiten die zich hebben voorgedaan en hoe die in verband konden staan tot de ingeroepen Conventie, en door dit zelf juist, volledig en duidelijk te vertellen iedere tegenstrijdigheid of misverstand vermeden kon worden over zijn motieven maar ook in zijn verzoekschrift blijft appellant tenslotte uiterst vaag en daarbij kan zelfs geen enkele poging vanwege appellant vastgesteld worden om iets toetsbaar te maken voor het gevraagde verder onderzoek;

Overwegende dat appellant als verzoeker de volledige waarheid moest vertellen en zijn volledige medewerking verlenen tot het onderzoek vermits de bewijslast immers op hem rust (zie nr. 205a op blz. 53 en nr. 196 blz. 51 van de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' uitgegeven te Genève in september 1979 door het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen) en er dus niet kan vastgesteld worden dat appellant die verplichting is nagekomen;

Overwegende dat ondertussen uit betrouwbare informatie, die ook voor appellant ter inzage was in zijn dossier voorafgaandelijk aan de behandeling ter zitting, kon achterhaald worden dat appellant zich alleszins op 9 november 1992 reeds in Duitsland bevond; dat zijn vraag om er als vluchteling te worden erkend er verworpen werd op 20 september 1995 en dat men daar sinds 1 juli 1995 moest vaststellen dat hij er vertrokken was naar een onbekende bestemming;

Overwegende dat hieruit blijkt dat appellant derhalve intentioneel de Belgische overheid heeft willen bedriegen over wat voorafging aan zijn alhier als kandidaat-vluchteling afgelegde verklaring; dat die leugens natuurlijk ook een goede verklaring geven voor het falen door appellant bij het aanbrengen van de te onderzoeken gegevens en er thans zeker moet worden vastgesteld

dat appellant misbruik heeft willen maken van de voorliggende procedure;

Overwegende dat appellant er bij de behandeling van zijn verzoek in graad van beroep evenmin in slaagt om elementen aan te brengen die als geloofwaardig zouden kunnen aangenomen worden en in verband zouden kunnen staan tot een der elementen van de ingeroepen Conventie van Genève zodat er ook na heronderzoek moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellant passende besluit was gekomen vermits de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen, en rekening houdende met wat er bij de Vaste Beroepscommissie bekend is, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de aangevochten beslissing dateert van 20 augustus 1997 zodat het op 26 november 1997 ingediende annulatieberoep ratione temporis niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat, zoals de verzoekende partij terecht antwoordt, de beroepstermijn is ingegaan daags na de betekening van de bestreden beslissing; dat de aangevochten beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht met een aangetekende brief van 30 september 1997; dat het op 26 november 1997 ter post aangetekend afgegeven verzoekschrift alleszins tijdig is ingediend; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep derhalve moet worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen alsmede van het recht van verdediging; doordat de Voorzitter zich heeft laten bijstaan door een secretaris zonder aan te geven dat deze minstens de rang 20 bezit; dat terwijl verzoeker zich moet kunnen vergewissen dat de secretaris de vereiste hoedanigheid en bekwaamheid bezit om de voorzitter bij te staan;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat geen wetsbepaling voorschrijft dat de rang van de secretaris dient vermeld te worden; dat de rechten van verdediging niet worden geschonden doordat men niet in de mogelijkheid was zich ervan te vergewissen dat de secretaris de vereiste hoedanigheid en bekwaamheid bezit om de voorzitter bij te staan;

3.1.3. Overwegende dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie bepaalt dat de voorzitter van een kamer zich kan laten bijstaan door een secretaris aangeduid onder de personeelsleden ter beschikking gesteld van de Commissie waarvan de graad ten minste tot rang 20 behoort en dat de secretaris voornamelijk tot taak heeft het verslag van de zitting op te stellen en derhalve niet deelneemt aan het tot stand komen van beslissingen en hierop generlei invloed uitoefent; dat vermeld besluit nergens voorschrijft dat de door de Vaste Beroepscommissie genomen beslissingen de graad van de secretaris moeten vermelden of moeten vaststellen dat de secretaris werd gekozen onder de personeelsleden waarvan de graad ten minste tot rang 20 behoort; dat luidens artikel 18 het

volstaat dat melding gemaakt wordt van de naam van de secretaris; dat de regelmatige aanduiding van de secretaris blijkt uit zijn benoemingsbesluit dat verzoeker in geval van twijfel kon raadplegen; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging en van het hoorplichtbeginsel; doordat de stelling van verzoeker incoherent bevonden werden op grond van een in ultissimo tempore aan het dossier toegevoegd schrijven uitgaande van de Duitse autoriteiten, en die in de bestreden beslissing wordt aangehaald als "betrouwbare informatie"; terwijl verzoeker de mogelijkheid had moeten hebben zijn verweer inzake dit stuk met kennis van zaken voor te bereiden; dat deze brief door de Vaste Beroepscommissie van decisief belang werd beschouwd gezien er gesteld werd dat gezien verzoeker zijn asielaanvraag in Duitsland, en weigering ervan, niet had gemeld hij aldus de Belgische autoriteiten zou willen hebben om de tuin leiden; dat dit schrijven weliswaar ter zitting aan de raadsman van verzoeker werd voorgelegd, doch gezien verzoeker wegens omstandigheden niet tijdig op de zitting aanwezig was, de raadsman hierover verzoeker niet heeft kunnen raadplegen;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker het uitsluitend aan zichzelf te wijten heeft indien hij niet tijdig op de zitting was; dat hem de mogelijkheid werd geboden zich te verweren nopens de gegevens die door de Duitse autoriteiten werden overgemaakt;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker niet ontkent dat het faxbericht van 25 april 1997 van de Duitse

autoriteiten deel uitmaakte van het dossier dat hij vanaf 18 juli 1997 kon inkijken; dat hij zodoende in de mogelijkheid verkeerde om tijdig van dit stuk kennis te nemen en zijn verweer dienaangaande voor te bereiden; dat indien hij het niet nodig heeft geoordeeld het administratief dossier in te zien hij de gevolgen hiervan uitsluitend aan zichzelf te wijten heeft; dat de raadsman van verzoeker bovendien over de mogelijkheid beschikte om alsnog uitstel van behandeling te vragen ten einde de zogenaamde nieuwe informatie met zijn cliënt te bespreken; dat hij van die mogelijkheid evenmin gebruik heeft gemaakt; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 13 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen alsmede van het recht van verdediging; doordat voornoemd schrijven van de Duitse autoriteiten werd voorgelegd, opgesteld in de Duitse taal, zonder bijgevoegde vertaling; terwijl een stuk dat wordt voorgelegd aan de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en is opgesteld in een andere taal dan de rechtspleging dient vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker geen melding maakt van enige onduidelijkheid nopens de inhoud van het schrijven van de Duitse autoriteiten; dat verzoeker noch zijn raadsman ter zitting lieten opmerken dat de inhoud van dit schrijven onduidelijk of onbegrijpelijk was;

3.3.3. Overwegende dat artikel 13 van voormeld koninklijk besluit bepaalt dat de documenten waarvan de vreemdeling of zijn advocaat en de Minister of zijn

gemachtigde willen gebruik maken, in originele vorm of onder vorm van een kopie aan de Commissie worden voorgelegd en dat, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld werden, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en dat bij gebreke daaraan de Commissie niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen; dat die bepaling enkel de documenten betreft die door één der partijen worden voorgelegd en niet de inlichtingen die door de Vaste Beroepscommissie zelf worden ingewonnen; dat die bepaling de Vaste Beroepscommissie geenszins verbiedt niet-vertaalde stukken in overweging te nemen doch haar daarentegen toelaat er geen acht op te slaan;

Overwegende dat, in zoverre wordt aangevoerd dat een dossierstuk met schending van de rechten van de verdediging niet in de taal van de rechtspleging was vertaald, het middel niet in aanmerking kan worden genomen vermits deze grief niet aan het oordeel van de feitenrechter werd onderworpen, hoewel verzoeker daartoe de mogelijkheid had; dat het middel moet worden verworpen;

3.4.1. Overwegende dat het vierde middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel doordat op grond van het voornoemd schrijven van de Duitse autoriteiten, de stukken en verklaringen van verzoeker als leugens werden afgedaan; terwijl dergelijke gevolgtrekking in redelijkheid niet uit dit schrijven kan afgeleid worden;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beweerd dat hij op 10 februari 1995 zijn land van oorsprong verliet, hij

zou vanuit Kosovo via Macedonië, Albanië, Italië en Frankrijk naar België zijn gekomen; dat hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft beweerd dat hij in februari 1995 door de politie die op zoek was naar wapens, werd ondervraagd en een ultimatum werd gesteld; dat deze beweringen de Vaste Beroepscommissie toelaten te besluiten dat de verklaring van verzoeker leugenachtig is, gezien ze strijdig is met de gegevens verstrekt door de Duitse autoriteiten;

3.4.3. Overwegende dat de beslissing tot afwijzing van verzoekers aanvraag niet enkel steunt op de ontdekte leugens van betrokkene, maar ook op het ongeloofwaardig karakter van het verhaal over zijn reis naar België en op het niet-verschaffen van concrete toetsbare gegevens; dat verzoeker in het vragenformulier van het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij van 1977 tot 1995 in Perizam (Kosovo) had verbleven; dat hij negatief antwoordde op de vraag of hij al eerder een aanvraag om als vluchteling erkend te worden had ingediend; dat uit het faxbericht van 25 april 1998 van de Duitse overheid evenwel bleek dat hij eind 1992 in Duitsland had verbleven en er een asielaanvraag had ingediend; dat de Vaste Beroepscommissie in redelijkheid uit deze inlichtingen kon afleiden dat er bewust onjuiste verklaringen met het doel de Belgische overheid te misleiden waren afgelegd; dat door de onwaarheden van betrokkene de geloofwaardigheid van het gehele door hem gedane relaas ernstig gecompromitteerd werd; dat het middel niet gegrond is;

3.5.1. Overwegende dat het vijfde middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en het principe van de rechtsverwerking; doordat de procedure lang aansleept;

terwijl uitspraak dient te worden gedaan binnen een redelijke termijn; dat verzoeker op 21 februari 1995 de status van vluchteling heeft aangevraagd; dat de Commissaris-generaal pas een beslissing heeft genomen op 25 februari 1997; dat aldus reeds een termijn van meer dan twee jaar was verlopen;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het tijdsverloop van 3,5 jaar niet kennelijk onredelijk is, in acht genomen de buiten verwachting grote toevlucht van asielzoekers in de betrokken periode en de verplichting om iedere aanvraag te onderzoeken;

3.5.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er door de wet mee belast is na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden; dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel haar toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn aanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, na beraad, op twintig juli tweeduizend,
door :

de HH. L. LAVRYSEN,

K. VANHOUTTE,

De griffier,

K. VANHOUTTE.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De voorzitter,

L. LAVRYSEN.